

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 210

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 3 martie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 510 din 13 iulie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborat cu art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2–3
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
267. — Hotărâre privind înscrierea unor imobile, terenuri, în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea acestora în administrarea Universității de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș	4
270. — Hotărâre privind modificarea valorii de inventar și a descrierii tehnice a unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Penitenciarului Botoșani, din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, precum și trecerea acestora din domeniul public în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune și demolării	5–7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
36. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea unor licențe de concesionare pentru exploatare	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 1 din 27 ianuarie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	7–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 510

din 13 iulie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborat cu art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborat cu art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Crin Iosif Gălățean în Dosarul nr. 12.911/211/2017 al Judecătoriei Gherla și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 527D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca nefundată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la Decizia nr. 199 din 28 mai 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 februarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 12.911/211/2017, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborat cu art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost ridicată de Crin Iosif Gălățean într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții la regimul circulației rutiere.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul face o comparație între regulile aplicabile în materie administrativă și cele aplicabile în materie contravențională. Astfel, potrivit art. 126 alin. (6) din Constituție, controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ este garantat, însă, potrivit art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, anumite acte administrative — cum este procesul-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții — nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ, deoarece cu privire la acestea se prevede prin lege organică o altă procedură judiciară. Deși, în ansamblu, procedura reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 este mult mai avantajoasă pentru contravenient decât procedura administrativă, instituirea prin art. 32 alin. (1) din același act normativ a regulii de competență teritorială a instanței de la locul săvârșirii contravenției este mult mai restrictivă față de regula cuprinsă în art. 10 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, cu privire la competența instanței de la domiciliul reclamantului. Legiuitorul a derogat de la normele ce reglementează procedura dreptului administrativ, ce conferea reclamantului posibilitatea de a alege între instanțele

competente teritorial, și, totodată, de la prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție.

6. În ceea ce privește încălcarea art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, autorul mai susține că instituirea procedurii restrictive din punctul de vedere al competenței teritoriale reglementate prin art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 presupune costuri suplimentare — spre exemplu, deplasarea și cazarea apărătorului ales —, care aduc atingere accesului liber la justiție.

7. **Judecătoria Gherla**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, care au următorul conținut:

— Art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Plângerea se depune la judecătoria în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.”;*

— Art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004: *„Nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.”*

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție și în art. 126 alin. (6) privind garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, precum și celor ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil, ci instituie

norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea, și această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

14. Totodată, stabilirea competenței teritoriale unice a instanței de judecată pentru soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei/unor contravenții la circulația pe drumurile publice are în vedere aplicarea unui criteriu general și obiectiv, și anume cel al locului unde a fost săvârșită și constatată contravenția, ceea ce este pe deplin justificat și rezonabil în considerarea specificului acestei categorii de contravenții, și anume mobilitatea sau starea de tranzit în care se află persoanele ce circulă pe drumurile publice și care trebuie să respecte aceleași reguli de circulație prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 (a se vedea paragrafele 29 și 30 din Decizia nr. 216 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 28 iunie 2018).

15. Distinct de cele reținute în decizia menționată, Curtea observă că nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție și a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin faptul că stabilirea competenței teritoriale a judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția presupune costuri suplimentare — spre exemplu, deplasarea și cazarea apărătorului ales.

16. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006 (a se vedea Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 492 din 18 iulie 2012).

17. Curtea observă că aceste limitări privesc, spre exemplu, plata taxelor judiciare de timbru sau, în cazul de față, cheltuielile suplimentare determinate de deplasarea apărătorului. Curtea observă însă că autorul are posibilitatea angajării unui avocat care își desfășoară activitatea în localitatea unde a fost săvârșită contravenția. Totodată, în cazul în care, în urma judecării, procesul-verbal este desființat, autorul își poate recupera toate cheltuielile de judecată aferente procesului, inclusiv costurile cu deplasarea și cazarea apărătorului.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Crin Iosif Gălățean în Dosarul nr. 12.911/211/2017 al Judecătoriei Gherla și constată că dispozițiile art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, coroborat cu art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Gherla și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iulie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind înscrierea unor imobile, terenuri, în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea acestora în administrarea Universității de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 288 alin. (1) și art. 299 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, al art. 226 alin. (5) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 867 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a imobilelor, terenuri, cu destinația de bază materială a universității, pe care va fi edificat un centru sportiv de recreere și reabilitare studențească, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, și darea acestora în administrarea Universității de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș, instituție care funcționează în coordonarea Ministerului Educației.

Art. 2. — Ministerul Educației și Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș își vor actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică, iar Ministerul Educației, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările și completările corespunzătoare în anexa nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul educației,
Sorin-Mihai Cîmpeanu
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 23 februarie 2022.
Nr. 267.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilelor, terenuri, care se înscriu în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea acestora în administrarea Universității de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș

Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea bunului imobil care face obiectul actului normativ	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică	Persoana juridică ce administrează imobilul	Baza legală	Valoarea de inventar — lei —
Se atribuie de către Ministerul Finanțelor.	8.26.10	Teren	Municipiul Târgu Mureș, județul Mureș	Teren în suprafață de 4.457 mp, număr cadastral/număr topografic Top: 3665/1; 2666, CF nr. 141968 Târgu Mureș	Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș CUI 4322742	Legea educației naționale nr. 1/2011	2.167.500
Se atribuie de către Ministerul Finanțelor.	8.26.10	Teren	Municipiul Târgu Mureș, județul Mureș	Teren în suprafață de 4.453 mp, număr cadastral/număr topografic Top: 3665/2, CF nr. 141970 Târgu Mureș	Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș CUI 4322742	Legea educației naționale nr. 1/2011	2.165.600
							4.333.100

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea valorii de inventar și a descrierii tehnice a unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Penitenciarului Botoșani, din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, precum și trecerea acestora din domeniul public în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune și demolării

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 288 alin. (1) și al art. 361 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Valoarea de inventar și descrierea tehnică a bunurilor imobile cu nr. MF: Depozit carburanți — nr. MF 161355, Baracă metalică — nr. MF 161363, Baracă materiale 2 bucăți nr. MF 161348, Punct control garaj nr. MF 161352, Adăpost porci — nr. MFP 161354, Depozit carburanți — nr. MFP 161361, Hală producție bugetară — parțial din nr. MF 156009, Magazie E.T.G. — nr. MF 161357, Pavilion administrativ — parțial din nr. MF 27224, Împrejmuire — nr. MF 161366 aparținând domeniului public al statului, aflate în administrarea Penitenciarului Botoșani, din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, din anexa nr. 11 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică potrivit anexei nr. 1.

Art. 2. — (1) Se aprobă transmiterea din domeniul public în domeniul privat al statului a imobilelor cu nr. MF: Depozit carburanți — nr. MF 161355, Baracă metalică — nr. MF 161363,

Baracă materiale 2 bucăți nr. MF 161348, Punct control garaj — nr. MF 161352, Adăpost porci — nr. MF 161354, Depozit carburanți — nr. MF 161361, Hală producție bugetară — parțial din nr. MF 156009, Magazie E.T.G. — nr. MF 161357, Pavilion administrativ — parțial din nr. MF 27224, Împrejmuire — nr. MF 161366, aflate în administrarea Penitenciarului Botoșani, din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

(2) Trecerea în domeniul privat al statului a imobilelor prevăzute la alin. (1) se face în vederea scoaterii din funcțiune și demolării integrale, respectiv parțiale a acestora.

(3) După scoaterea din funcțiune și demolarea construcțiilor prevăzute la alin. (1), Penitenciarul Botoșani își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică.

Art. 3. — Administrația Națională a Penitenciarelor va opera, împreună cu Ministerul Finanțelor, modificările corespunzătoare în anexa nr. 11 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
p. Ministrul justiției,
George Bogdan Ilea,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 23 februarie 2022.
Nr. 270.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor la care se modifică valoarea de inventar și descrierea tehnică,
aflate în administrarea Ministerului Justiției — Administrația Națională a Penitenciarelor —
Penitenciarul Botoșani — CUI 3503538

Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa	Anul dobândirii/dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică			Tip bun (mobil/imobil)
								Baza legală	În administrare/concesiune	Concesiune/inchiriat/dat cu titlu gratuit	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
161361	8.25.02	Depozit carburanți	P — SC = 118 mp SD = 118 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C17		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1994/ 1994	121.933,75	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
161363	8.25.02	Baracă metalică	P — SC = 200 mp SD = 200 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C20		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1984/ 1984	47.943,15	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
161348	8.25.02	Baracă materiale două bucăți	P — 192 mp, extras de carte funciară nr. 56225/2018, nr. cadastral 56225-C21, 56225-C22		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1984	46.025,42	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
161352	8.25.02	Punct control garaj auto	P — SC = 5 mp SD = 5 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C18		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1985/ 1985	4.546,68	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
161354	8.25.02	Adăpost porci	P — SC = 223 mp SD = 223 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C23		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1994/ 1994	113.048,01	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
161355	8.25.02	Depozit carburanți	P — SC = 42 mp SD = 42 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C19		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1959/ 1959	43.400,15	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
27224	8.25.02	Pavilion administrativ	P — SC = 600 mp SD = 600 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C1		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1899/ 1957	1.775.488,14	Hot. CM 2750/1956, Ordin D.G.P. 230979/1956, Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
156009	8.25.02	Hală producție bugetară	P — SC = 1.093 mp SD = 1.093 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C10		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1981/ 1981	1.689.621,85	Hot. CM 2750/1956, Ordin D.G.P. 230979/1956, Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
161357	8.25.02	Magazie E.T.G.	P — SC = 300 mp SD = 300 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C13		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1981/ 1981	252.245,45	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil
161366	8.25.02	Împrejmuire	456 ml Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225		Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1956/ 1957	18.743,49	Hotărârea Guvernului nr. 416/2016	În administrare		Imobil

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilelor aflate în administrarea Penitenciarului Botoșani, din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune și demolării

Nr. crt.	Nr. M.F.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Anul dobândirii/dării în folosință	Descrierea tehnică	Valoarea de inventar (lei)	Persoana juridică ce administrează bunul
0	1	2	3	4	5	6	7	8
1	161361	8.25.02	Depozit carburanți	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1994/ 1994	P — SC = 118 mp SD = 118 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C17	121.933,750	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
2	161363	8.25.02	Baracă metalică	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1984/ 1984	P — SC = 200 mp SD = 200 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C20	47.943,150	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
3	161348	8.25.02	Baracă materiale două bucăți	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1984	P — 192 mp, extras de carte funciară nr. 56225/2018, nr. cadastral 56225-C21, 56225-C22	46.025,420	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
4	161352	8.25.02	Punct control garaj auto	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1985/ 1985	P — SC = 5 mp SD = 5 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C18	4.546,680	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538

0	1	2	3	4	5	6	7	8
5	161354	8.25.02	Adăpost porci	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1994/ 1994	P — SC = 223 mp SD = 223 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C23	113.048,010	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
6	161355	8.25.02	Depozit carburanți	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1959/ 1959	P — SC = 42 mp SD = 42 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C19	43.400,150	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
7	161357	8.25.02	Magazie E.T.G.	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1981/ 1981	P — SC = 300 mp SD = 300 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C13	252.245,45	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
8	27224 — parțial	8.25.02	Pavilion administrativ	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1899/ 1957	P — SC = 27,84 mp SD = 27,84 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C1	82.382,736	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
9	156009 — parțial	8.25.02	Hală producție bugetară	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1981/ 1981	P — SC = 452,25 mp SD = 452,25 mp Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225-C10	699.113,890	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538
10	161366	8.25.02	Împrejmuiri	Țara: România; județul: Botoșani; municipiul Botoșani; str. Ion C. Brătianu nr. 118	1956/ 1957	456 ml Înscris în cartea funciară nr. 56225, nr. cadastral 56225	18.743,490	Penitenciar Botoșani — CUI 3503538

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea unor licențe de concesiune pentru exploatare

Având în vedere art. 13 și art. 21 alin. (12) lit. a) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 5.852/2005 privind exploatarea resurselor de apă minerală naturală (carbogazoasă) din perimetrul Certeze Negrești I, județul Satu Mare, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Națională a Apelor Minerale — S.A., cu sediul în București, sectorul 1, cod unic de înregistrare 1590040, în calitate de concesionar.

Art. 2. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 11.140/2008 privind exploatarea resurselor de apă minerală terapeutică carbogazoasă de cură externă din perimetrul Siculeni, județul Harghita, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Națională a Apelor Minerale — S.A., cu sediul în București, sectorul 1, cod unic de înregistrare 1590040, în calitate de concesionar.

Art. 3. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 13.900/2010 privind exploatarea resurselor de apă minerală naturală (carbogazoasă) din perimetrul Dealul Bogat, județul Harghita, încheiată între Agenția Națională pentru

Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Națională a Apelor Minerale — S.A., cu sediul în București, sectorul 1, cod unic de înregistrare 1590040, în calitate de concesionar.

Art. 4. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 16.844/2013 privind exploatarea resurselor de apă minerală terapeutică din perimetrul Afrodita, județul Bihor, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea PRO QUADRIGA — S.R.L., cu sediul în municipiul Oradea, județul Bihor, cod unic de înregistrare 17792568, în calitate de concesionar.

Art. 5. — Se aprobă Licența de concesiune pentru exploatare nr. 21.431/2018 privind exploatarea resurselor de nisip și pietriș din perimetrul Ulmi Florești, județul Giurgiu, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea AGREGATE FLOREȘTI — S.R.L., cu sediul în comuna Chiajna, județul Ilfov, cod unic de înregistrare 29339235, în calitate de concesionar.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Sorin-Călin Gal

București, 23 februarie 2022.
Nr. 36.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 1**din 27 ianuarie 2022**

Dosar nr. 2.737/1/2021

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Oana Burnel	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Mircea Mugurel Șelea	— judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Simona Elena Cîrnaru	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală
Ana Hermina Iancu	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de către Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, prin care, în temeiul art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„Dacă regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, în cazul în care pedeapsa principală aplicată pentru o infracțiune comisă anterior datei de 1.02.2014 a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, în condițiile în care prin Decizia nr. 265 din 6.05.2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20.05.2014, s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.”*

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) raportat la art. 473 alin. (8) din Codul de procedură penală și art. 36 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată participă domnul Florin Nicușor Mihalache, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, domnul Mircea Mugurel Șelea, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Ecaterina Nicoleta Eucarie, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, acesta fiind comunicat părților potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Totodată, a învederat că, drept urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept supuse dezlegării.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, a acordat cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Ecaterina Nicoleta Eucarie, a susținut că, în cauză, nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală. Astfel, a precizat că din analiza încheierii rezultă că instanța care a formulat sesizarea este una dintre instanțele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv Curtea de Apel Oradea, iar cauza se află în ultimul grad de jurisdicție, situație în raport cu care prima condiție de admisibilitate, referitoare la titularul sesizării, este îndeplinită.

De asemenea, este îndeplinită condiția potrivit căreia de chestiunea de drept să depindă soluționarea cauzei, deoarece, în raport cu legea penală pe care o va aplica instanța de apel, soluția ce se va dispune în cauză va fi diferită.

Și condiția care impune ca problema de drept a căreia dezlegare se solicită să nu fi fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție este îndeplinită, întrucât asupra acestei probleme nu s-a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

Însă reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a precizat că problema de drept supusă dezlegării nu reprezintă o veritabilă problemă de drept, întrucât aceasta își găsește rezolvarea prin valorificarea Deciziei nr. 13 din 6 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 10 iunie 2015, și Deciziei nr. 12 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 13 iunie 2019, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, acestea aplicându-se *mutatis mutandis*.

Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că faptele deduse judecății în prezenta cauză sunt săvârșite în termenul de încercare al suspendării condiționate, în stare de pluralitate intermediară, fapt ce a pus în discuție incidența art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Răspunsul la întrebare se desprinde, în mod evident, din principiile care guvernează materia aplicării legii penale în timp, care stau la baza normei tranzitorii și care au fost materializate și în Decizia nr. 12/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Potrivit considerentelor acestei decizii, pentru rezolvarea situațiilor juridice determinate de împrejurarea că, la data intrării în vigoare a noului Cod penal, produceau efecte hotărâri definitive de suspendare condiționată a executării unor pedepse aplicate conform Codului penal anterior, legiuitorul a prevăzut, în mod expres, în art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal dispoziții tranzitorii specifice acestei instituții, potrivit cărora, pe de o parte, măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal anterior se menține și după intrarea în vigoare a noului Cod penal, iar, pe de altă parte, regimul suspendării condiționate, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal anterior.

În ceea ce privește Decizia nr. 11 din 5 mai 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, decizie la care s-a făcut referire în cuprinsul încheierii de sesizare, aceasta nu poate fi valorificată în cauză, deoarece are în vedere o altă situație premisă, în condițiile în care modalitatea de executare a pedepsei în termenul de încercare al căreia a fost săvârșită noua infracțiune a fost suspendarea sub supraveghere prevăzută de art. 86¹ din Codul penal din 1969, și nu suspendarea condiționată a executării pedepsei prevăzută de art. 81 și 82 din Codul penal. Or, prevederile art. 86¹ din Codul penal din 1969 au corespondent în noul Cod penal (art. 91), prin urmare, raționamentul juridic expus în cuprinsul deciziei este diferit.

În consecință, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că problema de drept supusă dezlegării nu reprezintă o veritabilă problemă de drept, sesizarea formulată fiind inadmisibilă.

În situația în care se va aprecia că sesizarea este admisibilă și se va analiza pe fond, reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a precizat că tratamentul sancționator aplicabil este cel prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior.

Constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 19 octombrie 2021, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, în cazul în care pedeapsa principală aplicată pentru o infracțiune comisă anterior datei de 1.02.2014 a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, în condițiile în care prin Decizia nr. 265 din 6.05.2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20.05.2014, s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.”

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori este investită, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Satu Mare împotriva Sentinței penale nr. 470/2021 din data de 11 mai 2021, pronunțată de Judecătoria Satu Mare, în Dosarul nr. 9.633/296/2017*.

Prin sentința penală menționată, în baza art. 396 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, inculpatul F.I. a fost condamnat la pedeapsa amenzii pentru săvârșirea a două infracțiuni de executare sau folosire de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea sau pentru ocolirea echipamentelor de măsurare, în concurs real, prevăzute de art. 92 alin. (2) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal (3 acte materiale din luna septembrie 2014) și art. 92 alin. (2) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 (un act material din luna aprilie 2015), cu aplicarea art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. c) din Codul penal.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel parchetul, solicitând desființarea acesteia și, în rejudecare, să se dispună revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de un an închisoare aplicate aceluiași inculpat și adăugarea acesteia la pedeapsa rezultantă a amenzii stabilită în prezenta cauză. S-a arătat că sunt incidente dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal, precum și Decizia nr. 12/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, care statuează că se impune revocarea suspendării condiționate, regimul acestei măsuri, stabilite în baza art. 81 din Codul penal din 1969 ca efect al aplicării legii penale mai favorabile, menținându-se și după intrarea în vigoare a Codului penal actual, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia.

Din Încheierea instanței de apel din 19 octombrie 2021 rezultă că inculpatul figura cu antecedente penale, fiind anterior condamnat definitiv de către o instanță care, identificând legea penală mai favorabilă, a aplicat dispozițiile codurilor penale pe instituții autonome, stabilind pedeapsa închisorii de un an în baza Codului penal nou, iar modul de executare a acesteia, respectiv suspendarea condiționată a executării pedepsei, în baza Codului penal din 1969 (hotărârea de condamnare este anterioară Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale).

În ședința publică din data de 18 octombrie 2021, curtea de apel, din oficiu, a pus în discuția părților și a procurorului sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, în cazul în care pedeapsa principală aplicată pentru o infracțiune comisă anterior datei de 1.02.2014 a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, în condițiile în care prin Decizia nr. 265 din 6.05.2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20.05.2014, s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.”

Prin Încheierea din data de 19 octombrie 2021, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a constatat îndeplinite toate cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475

din Codul de procedură penală și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se statueze asupra problemei de drept menționate.

III. **Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Membrii completului de apel nu și-au exprimat un punct de vedere cu privire la problema de drept a cărei dezlegare au solicitat-o, limitându-se doar la a prezenta situația de drept care a generat sesizarea.

Astfel, instanța de trimitere a constatat că problema de drept supusă dezbaterii a fundamentat soluția primei instanțe care, aplicând inculpatului F.I. pedepsele principale a amenzii penale potrivit noii legi, pentru două infracțiuni comise anterior anului 2014, a considerat că nu se mai impunea revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei de un an aplicată prin Sentința penală nr. 465/2014 a Judecătoriei Satu Mare.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a reținut că, anterior pronunțării Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, o mare parte a instanțelor judecătorești au interpretat și au aplicat dispozițiile codurilor penale pe instituții autonome, ajungându-se la soluții care făceau trimitere la prevederile ambelor coduri penale.

În concret, în aplicarea principiului legii penale mai favorabile, pedeapsa sau pedepsele principale erau stabilite potrivit Codului penal actual sau celui din 1969, iar concursul de infracțiuni și modalitatea de executare a pedepselor erau stabilite invers, potrivit Codului penal din 1969 sau celui actual, existând o disociere între prevederile codurilor penale din 1969 și 2009, respectiv s-a făcut o aplicare combinată a dispozițiilor acestora pentru fiecare caz în parte.

După pronunțarea deciziei Curții Constituționale menționate anterior, această interpretare, a aplicării principiului legii penale mai favorabile, a devenit unitară, însă efectele hotărârilor judecătorești pronunțate până la acea dată s-au produs potrivit dispozitivelor date.

În privința efectelor care s-au produs până la acea dată nu au fost discuții, însă au apărut probleme cu privire la efectele continue ale hotărârilor judecătorești, respectiv la cele care se produc și în prezent.

S-a apreciat că aplicarea legii penale mai favorabile nu se poate realiza din nou, întrucât aceasta ar presupune o nouă individualizare a sancțiunilor și a modalității de executare a pedepselor, încălcându-se principiul autorității de lucru judecat. Cu toate acestea, nu se poate face abstracție de actele normative și deciziile menționate mai sus.

Având în vedere că, prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, se pune problema dacă revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei potrivit Codului penal din 1969 nu ar încălca decizia de mai sus, în condițiile în care s-a stabilit că actualul Cod penal reprezintă legea penală mai favorabilă în operațiunea de individualizare a sancțiunii penale.

S-a mai precizat că, prin decizia anterior menționată, Curtea Constituțională a apreciat că, din perspectiva aplicării legii penale în timp, este justificat ca regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, precum și motivele care pot duce la revocarea măsurii să fie supuse legii în vigoare de la momentul aplicării acesteia.

IV. **Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Într-o primă orientare, majoritară, s-a apreciat că, în cazul în care pedeapsa principală aplicată pentru o infracțiune comisă anterior datei de 1.02.2014 a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, în condițiile în care prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012.

În acest sens sunt punctele de vedere exprimate de *curțile de apel* București (Secția I penală), Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Suceava și Timișoara, *tribunalele* București, Bihor, Călărași, Galați, Ialomița, Teleorman, Timiș și Vaslui, precum și judecătorile Alexandria, Bolintin-Vale, Cornetu, Carei, Giurgiu, Lugoj, Negrești-Oaș, Roșiori de Vede, Videle, Timișoara și Turnu Măgurele.

În argumentarea opiniei exprimate, instanțele mai sus amintite au precizat, în esență, că identificarea vechiului Cod penal ca fiind mai favorabil are în vedere atât soluția de suspendare condiționată a executării pedepsei, cât și regimul revocării suspendării condiționate, sens în care, cu ocazia pronunțării soluției de condamnare, persoanei condamnate i se pun în vedere dispozițiile art. 83 din Codul penal din 1969 în cazul în care va mai comite infracțiuni. Astfel fiind, având în vedere că instituția suspendării condiționate nu are corespondent în Codul penal actual, pe durata termenului de încercare persoana condamnată se află sub incidența art. 83 din Codul penal din 1969, iar față de caracterul special de reglementare, această normă se aplică cu prioritate față de dispozițiile generale din Codul penal actual.

Au fost reținute și argumentele expuse în Decizia nr. 13/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală). Cu privire la măsura suspendării condiționate, s-a menționat că noua politică penală concepută de legiuitor (*care nu a mai reglementat în Codul penal actual instituția respectivă*) se reflectă în dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care prevăd, prin norme clare, nesusceptibile de interpretări din partea instanțelor judecătorești, menținerea efectelor acesteia, până la epuizarea lor, conform legii penale vechi, dar și aplicarea regimului specific, prevăzut de aceeași lege, inclusiv sub aspectul revocării ei.

În **opinia contrară**, s-a apreciat că, deși prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal dispun în sensul în care regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, în contextul Deciziei nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive

în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei potrivit Codului penal din 1969 ar încălca decizia anterior menționată a Curții Constituționale și, de o manieră implicită, stabilirea, pe cale de interpretare, a unicului înțeles constituțional al art. 5 din Codul penal, în condițiile în care Codul penal actual a fost stabilit ca fiind legea mai favorabilă în operațiunea de individualizare a sancțiunii penale.

În acest sens sunt punctele de vedere exprimate de *tribunalele* Arad și Caraș-Severin, Giurgiu și Teleorman, precum și de *judcătorii* Buftea, Bârlad, Huși și Iași.

Secția a II-a penală din cadrul Curții de Apel București și Curtea de Apel Craiova au apreciat că **sesizarea este inadmisibilă**.

În susținerea inadmisibilității sesizării, în esență, s-a precizat că aceasta nu reprezintă o reală problemă generată de dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale ori de opinii divergente exprimate și argumentate în doctrină, întrucât soluționarea problemei de drept își găsește lămurirea, *mutatis mutandis*, în decizii anterioare ale instanței supreme.

Astfel, modul în care trebuie aplicate dispozițiile legale în chestiunea de drept ce formează obiectul prezentei sesizări reiese din Decizia nr. 13 din 6 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 10 iunie 2015, și Decizia nr. 12 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 13 iunie 2019, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Prin Decizia nr. 12/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a stabilit:

„Indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare, regimul suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza art. 81 din Codul penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile, printr-o hotărâre pronunțată după 1 februarie 2014, se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal actual, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, fiind cel prevăzut de Codul penal din 1969”.

Răspunsurile curților de Apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, Galați, Ploiești și Târgu Mureș nu cuprind un punct de vedere cu privire la problema de drept supusă dezlegării, unele dintre acestea atașând puncte de vedere și/sau jurisprudență de la instanțele arondate.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată opinia specialiștilor în drept penal asupra chestiunii de drept supuse examinării.

a) *Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca — Facultatea de Drept — Departamentul de drept public* a opinat în sensul că regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, inclusiv sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, chiar și atunci când suspendarea condiționată a executării pedepsei a fost dispusă după intrarea în vigoare a Codului penal actual, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome.

În susținerea acestui punct de vedere s-a arătat că art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal face trimitere la suspendarea condiționată avută în vedere de dispozițiile alin. (1) al aceluiași articol, respectiv la suspendarea dispusă anterior intrării în vigoare a actualului Cod penal, astfel încât aceste dispoziții nu sunt aplicabile în cauză.

Însă, prin principiile generale care guvernează materia aplicării legii penale în timp s-a stabilit că o instituție aplicată în baza legii care o reglementează într-o manieră mai favorabilă va fi preluată în integralitate, atât sub aspectul condițiilor de aplicare a acesteia, cât și al regimului și efectelor sale.

Ca atare, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu poate fi divizată, respectiv să fie luate condițiile de aplicare dintr-o lege, iar regimul și efectele dintr-o altă lege. În același sens a statuat și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 12/2019, pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept, stabilind, în cuprinsul acelei hotărâri, că indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare, regimul suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza art. 81 din Codul penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile, printr-o hotărâre pronunțată după 1 februarie 2014, se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal actual, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia.

b) *Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași — Facultatea de Drept* a opinat în sensul că se impune o soluție nuanțată în raport cu două ipoteze.

Astfel, în principal, în măsura în care hotărârea prin care s-a ajuns la aplicarea măsurii de individualizare judiciară a executării pedepsei a fost pronunțată cu respectarea întregului cadru legal în vigoare la momentul la care ea a rămas definitivă (aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome anterior debutului efectelor obligatorii produse de Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale), regimul suspendării condiționate a executării pedepsei (inclusiv sub aspectul revocării) dispuse conform prevederilor cuprinse în Codul penal anterior (Legea nr. 15/1968) este cel prevăzut de acest act normativ, corespunzător aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 de punere în aplicare a noului Cod penal, indiferent de orice alte aspecte.

În schimb, dacă hotărârea în cauză ar fi una rămasă definitivă ulterior datei de la care a început producerea efectelor obligatorii *erga omnes* implicate de Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale, reiese că dispunerea suspendării sub supraveghere a executării unei pedepse aplicate conform Codului penal actual, potrivit dispozițiilor din fostul Cod penal, nu a fost de la început validă, prin urmare, nici efectele suspendării (inclusiv revocarea) nu se pot produce potrivit Codului penal din 1969, ci eventual conform prevederilor în vigoare cu privire la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

c) *Universitatea din București — Facultatea de Drept* a apreciat că regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, neavând importanță împrejurarea că pedeapsa principală aplicată pentru o infracțiune comisă anterior datei de 1 februarie 2014 a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, chiar și în condițiile în care prin Decizia Curții Constituționale nr. 265/2014 s-a stabilit că în aplicarea legii penale mai favorabile nu este permisă combinarea prevederilor din legile succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

În susținerea acestui punct de vedere s-a arătat că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt pe deplin aplicabile.

Prin dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal s-a prevăzut, cu valoare de principiu, că „măsura suspendării

condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal”. Aceste dispoziții privesc menținerea efectelor acestei măsuri de individualizare și nu pot fi restrânse doar la ipoteza în care la data intrării în vigoare a noului Cod penal (1 februarie 2014) era deja aplicată măsura, fiindcă ar fi nesocotite principiile de aplicare a legii penale în situații tranzitorii.

Așadar, dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt aplicabile ori de câte ori măsura suspendării condiționate a executării pedepsei a fost dispusă, fie potrivit legii penale în vigoare la data săvârșirii faptei, fie potrivit legii penale noi mai favorabile.

VI. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

În materialul transmis de curțile de apel au fost identificate mai multe hotărâri judecătorești relevante, problema de drept fiind soluționată în sensul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei dispuse în temeiul art. 81 din Codul penal din 1969 ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 din Codul penal din 1969.

2. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, au fost identificate Decizia nr. 13 din 6 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 10 iunie 2015, și Decizia nr. 12 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 13 iunie 2019, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, relevante în problema de drept analizată.

Prin Decizia nr. 13 din 6 mai 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat că „în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă, cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior”.

Prin Decizia nr. 12 din 7 mai 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat că, „indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare, regimul suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza art. 81 din Codul penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile, printr-o hotărâre pronunțată după 1 februarie 2014, se menține și după intrarea în vigoarea a Codului penal actual, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, fiind cel prevăzut de Codul penal din 1969.”

2.2. În ceea ce privește deciziile de speță, în urma documentării prealabile întocmirii prezentului raport, prin intermediul Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, la nivelul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești în care a fost

analizată problema de drept supusă dezlegării: Decizia nr. 6/RC din data de 9 ianuarie 2020, Decizia nr. 20/A din data de 30 ianuarie 2018, Decizia nr. 56/RC din data de 14 februarie 2017, Decizia nr. 106/RC din data de 9 martie 2021, Decizia nr. 114 din data de 24 martie 2016, Decizia nr. 131/A din data de 1 aprilie 2016, Decizia nr. 166/A din data de 28 iunie 2018, Decizia nr. 220/A din data de 21 iunie 2019, Decizia nr. 243/RC din data de 3 iunie 2021, Decizia nr. 350/RC din data de 22 septembrie 2017, Decizia nr. 370/RC din data de 29 septembrie 2017, Decizia nr. 450/RC din data de 21 noiembrie 2019, Decizia nr. 465/RC din data de 4 noiembrie 2016 și Decizia nr. 529 din data de 13 februarie 2014.

3. Jurisprudența Curții Constituționale

Relevantă pentru problema de drept analizată prezintă următoarele hotărâri ale Curții Constituționale: Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014; Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015; Decizia nr. 221 din 2 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 15 iunie 2015; Decizia nr. 632 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 24 noiembrie 2015; Decizia nr. 666 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 20 noiembrie 2015; Decizia nr. 682 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 27 noiembrie 2015; Decizia nr. 692 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 25 noiembrie 2015; Decizia nr. 715 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 869 din 20 noiembrie 2015 și Decizia nr. 469 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 13 octombrie 2020.

Prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. **Punctul de vedere exprimat de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară**, este în sensul că problema de drept supusă dezlegării își găsește rezolvarea prin valorificarea Deciziei nr. 13 din 6 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 10 iunie 2015, și Deciziei nr. 12 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 13 iunie 2019, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, acestea aplicându-se *mutatis mutandis*.

IX. Dispoziții legale incidente

Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Art. 10 — *Tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă.*

Art. 15 — *(1) Măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal.*

(2) Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

Codul penal din 1969

Art. 81. — Condițiile de aplicare a suspendării condiționate

Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate persoanei fizice pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani sau amenda;

b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, afară de cazul când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;

c) se apreciază că scopul pedepsei poate fi atins chiar fără executarea acesteia.

Suspendarea condiționată a executării pedepsei poate fi acordată și în caz de concurs de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 2 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Art. 82. — Termenul de încercare

Durata suspendării condiționate a executării pedepsei constituie termen de încercare pentru condamnat și se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp de 2 ani.

În cazul când pedeapsa a cărei executare a fost suspendată este amenda, termenul de încercare este de un an.

Termenul de încercare se socotește de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea condiționată a executării pedepsei a rămas definitivă.

Art. 83. — Revocarea în cazul săvârșirii unei infracțiuni

Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.

Revocarea suspendării pedepsei nu are loc însă, dacă infracțiunea săvârșită ulterior a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.

Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă infractorul a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.

La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă.

X. Opinia judecătorului-raportor

Judecătorul-raportor consideră că sesizarea este inadmisibilă, întrucât nu este îndeplinită condiția negativă impusă de art. 475 din Codul de procedură penală, deoarece problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție a făcut obiectul altor hotărâri prelabile, modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal fiind dezlegată atât prin Decizia nr. 13 din 6 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 10 iunie 2015, cât și prin Decizia nr. 12 din 7 mai 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 13 iunie 2019.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

În urma examinării sesizării formulate de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, a raportului întocmit de judecătorul-raportor și a problemei ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prelabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Rezultă din conținutul textului de lege enunțat că admisibilitatea sesizării formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prelabile impune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept supusă dezlegării să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prelabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

În analiza primei condiții care se impune a fi îndeplinită în vederea admisibilității sesizării, respectiv ca instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, se constată că aceasta este pe deplin îndeplinită în cauză, deoarece instanța care a adresat sesizarea este Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Satu Mare împotriva Sentinței penale nr. 470/2021 din 11.05.2021, pronunțată de Judecătoria Satu Mare, prin care a fost condamnat inculpatul F.I. la pedeapsa rezultantă de 3.900 lei amendă pentru săvârșirea a două infracțiuni privind executarea sau folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea sau pentru ocolirea echipamentelor de măsurare, fapte prevăzute de art. 92 alin. (2) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012.

În ceea ce privește condiția negativă impusă de art. 475 din Codul de procedură penală se apreciază că aceasta nu este îndeplinită, întrucât problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție a făcut obiectul altor hotărâri prelabile, modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal fiind dezlegată atât prin Decizia nr. 13 din 6 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 10 iunie 2015, cât și prin Decizia nr. 12 din 7 mai 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 13 iunie 2019.

Prin Decizia nr. 13 din 6 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a statuat că „în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014

a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior”.

Totodată, prin Decizia nr. 12 din 7 mai 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a stabilit că, „indiferent de felul pedepsei aplicate pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare, regimul suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza art. 81 din Codul penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile, printr-o hotărâre pronunțată după 1 februarie 2014, se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal actual, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, fiind cel prevăzut de Codul penal din 1969”.

Cele două decizii oferă nu doar criteriile pe baza cărora instanța de trimitere poate identifica legea penală aplicabilă tratamentului sancționator al unei pluralități de infracțiuni de natura celei reținute prin încheierea de sesizare, ci însăși soluția acestei probleme de drept.

În considerentele Deciziei nr. 12 din 7 mai 2019 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a arătat că „Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzut de art. 81—84 din Codul penal din 1969, inclusiv sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, chiar și atunci când suspendarea condiționată a executării pedepsei a fost dispusă după intrarea în vigoare a Codului penal actual, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile. (...) O instituție juridică (în cauză suspendarea condiționată) nu își poate lua condițiile de aplicare dintr-o lege, iar regimul și efectele dintr-o altă lege”.

În acest context, a statua printr-o nouă hotărâre prealabilă asupra problematicii legii aplicabile unei pluralități de infracțiuni de tipul celei incidente în cauză înseamnă, practic, a relua, în termeni substanțial similari, dezlegarea deja dată problemei de drept printr-o decizie anterioară a instanței supreme, ceea ce contravine unei cerințe de admisibilitate expres prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

Asigurarea caracterului obligatoriu al dezlegării date chestiunilor de drept asupra cărora instanța supremă a statuat în cadrul mecanismului hotărârii prealabile, expres consacrat de art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală, presupune nu doar conformarea, pe viitor, la exigențele dispozitivului deciziei, ci și aplicarea corespunzătoare a întregului raționament juridic ce a precedat, în mod necesar, pronunțarea acesteia.

Hotărârile prealabile rezultate din mecanismul de unificare a practicii prevăzut de art. 475 din Codul de procedură penală cuprind rezolvări de principiu ale unor chestiuni de drept, clarificând modul de interpretare *in abstracto*, pe viitor, a dispozițiilor legale care au generat acea problemă. Soluția de principiu a instanței supreme își găsește aplicabilitatea, așadar, nu doar în cauza în care a intervenit mecanismul de unificare a practicii analizat, ci în toate cauzele în care se ridică o problemă de drept esențialmente similară și în care particularitățile

procedurii derulate nu influențează semnificativ coordonatele acelei probleme de drept (Decizia nr. 12 din 25 aprilie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 31 mai 2017).

În ceea ce privește condiția referitoare la legătura problemei de drept ce se solicită a fi dezlegată cu soluționarea pe fond a cauzei se apreciază că nu este îndeplinită, întrucât aceasta nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept care să necesite o dezlegare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în accepțiunea conferită acestui criteriu de jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Această condiție de admisibilitate a fost consacrată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală (Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016, și Decizia nr. 6 din 2 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016), considerându-se că este admisibilă întrebarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile doar în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora.

Scopul acestei proceduri este de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 475 din Codul de procedură penală, trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții.

Interpretarea urmărește cunoașterea înțelesului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, așa încât procedura prealabilă nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate.

Intervenția Înaltei Curți în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală este legitimă atunci când tinde la clarificarea înțelesului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, ale căror conținut ori succesiune în timp pot da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale.

Cu privire la problema a cărei dezlegare se solicită se constată că nu constituie o reală problemă de drept, generată de dificultăți de interpretare a normei de incriminare sau de opinii divergente exprimate în acest sens și argumentate din punct de vedere juridic.

În speță, nu există dificultate în a aplica dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 13 din 6 mai 2015 și Decizia nr. 12 din 7 mai 2019, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Împrejurarea că pedeapsa principală aplicată pentru o infracțiune comisă anterior datei de 1 februarie 2014 a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, nu constituie un motiv pentru a da o altă interpretare dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal,

deoarece este vorba despre o instituție unică — suspendarea condiționată — în cazul căreia condițiile de aplicare, regimul și efectele sunt prevăzute de o singură lege.

Se constată așadar că problema cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție nu reprezintă o veritabilă chestiune de drept și nu este necesară o dezlegare din partea instanței supreme în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile.

În acest context, se constată că instanța de trimitere a urmărit de la Înalta Curte de Casație și Justiție o confirmare a soluției ce se prefigurează în cauza cu care a fost investită, și nu o dezlegare a unei probleme de drept ce impune apelarea la mecanismul de asigurare a unei practici judiciare unitare, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile obligatorii de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, pentru toate instanțele (Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 13 aprilie 2018).

Or, procedura pronunțării unei asemenea hotărâri este condiționată de existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei în care s-a dispus sesizarea, nefiind permis a se apela la acest mijloc legal în scopul de a primi de la instanța supremă rezolvarea în concret a speței în formula confirmării sau infirmării soluției ce se prefigurează în cauză.

Astfel, este necesar ca sesizarea să tindă la interpretarea, *in abstracto*, a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței (Decizia nr. 14 din 12 mai 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iunie 2015).

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a pronunțat în mod constant, apreciind ca fiind inadmisibile acele sesizări ale instanței de trimitere în care adresarea întrebării prealabile avea ca scop obținerea unor clarificări suplimentare cu privire la interpretarea ori incidența unei decizii a Curții Constituționale sau când dispoziția legală invocată este clară și lipsită de orice echivoc în interpretare și aplicare.

În acest sens, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, a fost identificată Decizia nr. 20 din 29 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 10 februarie 2020, prin care s-a reținut că *„Nu se poate folosi procedura hotărârii prealabile dacă aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident încât să nu lase loc vreunei îndoieli rezonabile, cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate în cauză. Pe cale de consecință, este admisibilă adresarea unei întrebări în scopul pronunțării hotărârii prealabile doar în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora. Totodată, întrebarea care se poate adresa Înaltei Curți trebuie să vizeze exclusiv probleme de interpretare și nu de completare a legii”*.

În consecință, raportat la toate argumentele expuse anterior, se apreciază că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv problema de drept supusă dezlegării nu reprezintă o veritabilă problemă de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar între lămurirea chestiunii supuse interpretării și soluționarea pe fond a cauzei cu care a fost investită instanța de trimitere nu există o relație de dependență, motiv pentru care, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori va fi respinsă, ca inadmisibilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea de ședință din 19 octombrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 9.633/296/2017*, prin care se solicită dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, sub aspectul revocării, este cel prevăzut de Codul penal din 1969, ca urmare a aplicării art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, în cazul în care pedeapsa principală pentru o infracțiune comisă anterior datei de 1.02.2014 a fost stabilită potrivit Codului penal actual, iar modalitatea de executare a pedepsei a fost dispusă potrivit Codului penal din 1969, ca efect al aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome, în condițiile în care prin Decizia nr. 265 din 6.05.2014 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20.05.2014, s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 ianuarie 2022.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Florin Nicușor Mihalache

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

